

Po szóste, należy stwierdzić nieważność korekty finansowej nałożonej w związku z wszystkimi ustaleniami audytu co do linii budżetowej dotyczącymi **tzw. dyscypliny finansowej**. Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 i zasadę proporcjonalności, gdyż nieprawidłowo obliczyła tę korektę, i to nie tylko ze względu na skutki pozostałych zarzutów skargi.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2022 r. – AL/Rada i Komisja

(Sprawa T-50/22)

(2022/C 128/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AL (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 22 października 2021 r. w zakresie, w jakim nie uwzględniła ona wcześniejszych zażaleń skarżącego na decyzje PMO z dnia 3 marca 2021 r. i z dnia 22 marca 2021 r. oraz, w odpowiednim zakresie, nakazanie dokonania przeglądu późniejszych decyzji, określających dokładną kwotę podlegającą zwrotowi;
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą (¹).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4, 5, 9 i 10 decyzji Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących osoby traktowanej jako dziecko pozostające na utrzymaniu, w zakresie w jakim dochód netto skarżącego został obliczony z uwzględnieniem innych prezentów/płatności za jego wcześniejszą służbę wojskową oraz wkładu innej osoby w utrzymanie jego matki, co doprowadziło do niesłusznego zastosowania odliczeń na podstawie art. 5 tych ogólnych przepisów wykonawczych przy obliczaniu kosztów utrzymania jego matki.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku na matkę skarżącego, traktowaną jako dziecko pozostające na utrzymaniu, wobec braku zamiaru skarżącego umyślnego wprowadzenia w błąd administracji co do kwot otrzymanych z tytułu jego wcześniejszej służby wojskowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i zasady dobrej administracji w odniesieniu do dodatku na matkę skarżącego, traktowaną jako dziecko pozostające na utrzymaniu, w zakresie w jakim administracja wiedziała o kwotach otrzymanych przez skarżącego z tytułu jego wcześniejszej służby wojskowej.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku na dziecko dla A i B za okres od 1 lutego 2013 r. do 30 czerwca 2013 r., wobec braku jakiegokolwiek dowodu na to, że skarżący wiedział o zakończeniu okresu pieczy zastępczej i w związku z tym wobec braku zamiaru skarżącego umyślnego wprowadzenia administracji w błąd co do zakończenia okresu pieczy zastępczej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku na dziecko dla C, i) mając na uwadze, że zgodnie z wymogami administracji zostało wykazane, iż C „faktycznie pozostaje na utrzymaniu” skarżącego i ii) wobec braku jakiegokolwiek dowodu na to, że skarżący miał zamiar umyślnie wprowadzić administrację w błąd.

(¹) W skardze mowa jest w żądaniu o „stronie pozwanej” (w liczbie pojedynczej).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2022 r. – Chambre de commerce et d’industrie territoriale de la Marne en Champagne/EUIPO – Ambrosetti Group (TEHA)

(Sprawa T-52/22)

(2022/C 128/42)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chambre de commerce et d’industrie territoriale de la Marne en Champagne (Châlons-en-Champagne, Francja) (przedstawiciel: adwokat T. de Haan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ambrosetti Group Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „TEHA” – zgłoszenie nr 17 091 091

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 listopada 2021 r. w sprawie R 837/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez poprzednika prawnego skarżącego w związku z postępowaniem przed Czwartą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
